

MIKA Gabriella

Valami elveszett

Katát mindannyian szerettük. Anya különösen, mindig mondogatta, neki nem egy lánya van, hanem kettő. Kata anya legjobb barátnőjének, Lívia néninek a lánya volt, és szinte testvéreként nőttünk fel. Együtt bújócskáztunk a farakások között, másztuk meg az öreg cseresznyefát, kínlódtunk a leckével, és míg anya Lívia néniel a konyhában beszélte meg az újabb gondjait, mi a szobában sugdolódtunk. Az iskolában is mindig egymás mellett ültünk és később a fiúk felbukkanása idején sem tágitottunk egymás mellől.

Aki Katához közel akart kerülni, először engem környékezett meg. Márpedig Kata aranyzóke hajával, mélykék szemével, hosszú lábaival mindenhol feltűnést keltett. Őt már udvarlók hada zsongta körül, míg rólam mindenki megfeledkezett. Kata viszont akkor is mellém állt, hiába hívták a fiúk esténként diszkóba, ő moziba és színházba jött velem. Akkoriban még arról ábrándoztam, hogy együtt megyünk majd férjhez, és Lívia néni és anya együtt örülhetnek majd az unokáknak.

Ekkor ismerkedett meg Kata Balázssal. Szép szerelem volt. Balázs az orvosin akkor már a PhD-je vége felé tartott, a laborban, ahol a leukémia ellenszerét kutatták, a főnöke már állást is ígért neki. Balázs pályázott is, de az állást nem ő kapta meg, hanem egy fiatal fiú, akinek sem megfelelő végzettsége, sem nyelvtudása nem volt, és senki sem tudta, honnan bukkant elő... Mindenki Balázst sajnálta.

Ekkor kezdett el Kata megváltozni. Mikor Balázssal nálunk voltak, már nem hallgatta ő érdeklődve, sőt egyre látványosabban ásítózott, miközben Balázs a PhD megírásának nehézségeiről mesélt. És egyre többet kötözködött vele. Ezt a pólót már lecserélhetnéd, igazán unalmas, jegyezte meg, még mindig ezzel a tragaccsal jársz, kérdezte, mikor Balázs befordult az udvarra. Mi is eltávolodtunk egymástól. Kata egyre többet lógott új barátnőivel, akiket a közgázon ismert meg, az én tanítással kapcsolatos terveim sem igazán érdekelték. Egyszer félhangosan megjegyezte: ott aztán a hideg víznek valót sem keresed meg! Én nem csinálnám, vesződjön más a hülye kölykökkel! Ezt a kijelentését még anyu is hallotta, én meg majdnem elsüllyedtem a szégyenemben, hiszen ő mindig azt mondta, kicsim a tanítás az egyik legnehezebb, de legszebb dolog az életben! Őt imádták a tanítványai, minden pedagógusnap után virágokkal megrakodva jött haza.

Ezután már alig láttuk Katát. Ha hívtam, ki volt kapcsolva a telefonja, vagy gyorsan lerázott, mondván most rengeteg a dolga, de majd később beszélünk... Mikor Lívia nénitől érdeklődtem felőle, azt mondta, ő is alig látja, belevetette magát a bulizásba, de hát mikor éljen, ha nem most, most még fiatal, élvezze ki az életet, később úgysem lesz már rá ideje. Egy félmondatából tudtam meg, hogy Kata már régen szakított Balázssal... Lívia néniel azonban ekkor már más problémái voltak, a szíve rendetlenkedett, be is feküdt a kórházba. Anyával felváltva látogattuk minden nap, de Katával nem találkoztunk...

Amikor megláttam a postaládában az elegáns vajszínű borítékot, azt hittem káprázik a szemem. Esküvői meghívó... Ez biztos valami tévedés, gondoltam, a mi ládánkban csak a sárga csekkok borítékjai gyülekeztek, amiket anya egyre nagyobb sóhajok között bontogatott

a konyhában. A meghívót dombornyomásos színes virágok szegélyezték, a két név Németh Katalin és Szabó Roland, vastag aranybetűkkel volt szedve. Anya sokáig forgatta a kezében, aztán felhívta Livia nénit. Kiderült, ő sem tud sokkal többet. Kata valami szórakozóhelyen ismerkedett meg a fiúval, azt ígérte, bemutatja, de erre végül nem került sor, minden olyan gyorsan történt, de ő bízik Katában... Balázst is annyira szerette... csak megint rendetlenkedik a szíve, szörnyű, hogy nem tud elmenni, de ti elmentek, ugye Iucám? – kérdezte anyától. Ha ti ott vagytok, én is úgy fogom érezni, mintha együtt ünnepelnénk... Anya mindent megígért, de amikor letette a telefont, sokáig csendben üldögélt, aztán mikor lenyomtam a kilincset, hogy kimenjek a szobából, hirtelen megszólalt. – El kell mennünk. Megígértem, de hidd el, semmi kedvem nincs hozzá. Balázst nagyon szerettem, de Kata megváltozott. Rolandról sem tudunk semmit...

Este a szobámban sokáig böngésztem a neten. Több Szabó Rolandot is találtam. Az egyik egy jóképű, csúfondáros mosolyú fiú volt, a közösségi oldalon csupa hajókázós, bulizós, motoros képet töltött fel megáról... Anyának nem szóltam semmit.

Így is éppen elég gondban voltunk. Mibe menjünk el, és mit adjunk nászajándéknak? Anya végül egy leárazáson óriási szerencsével megszerzett egy bézs kosztümöt. Nekem viszont nem találtunk megfelelő ruhát. Ami tetszett, túl drága volt, a többi meg szörnyen állt rajtam. Így mikor találtunk egy szép selyemanyagot, anya megígérte, hogy megvarratja Margit nénival, a régi varrónőjével. Margit nénit nehezen lehetett rávenni a dologra, azt mondta, ő már régen visszavonult, fáj a szeme, a dereka, ő már nem vállal több munkát. Végül csak anya kedvéért varrta meg a blúzt, aki még az ő gézengúz Botondkájából is elfogadható tudású tanulót varázsolt annak idején.

A nászajándék már nehezebb ügy volt. Anya megmakacsolta magát, és lakásunk díszét, a herendi pillangós vázát akarta odaadni, hiába bizonygattam, hogy Katát nem érdekli a porcelán.

Az esküvőt egy hatalmas, városszéli, ötcsillagos szállodában tartották. Nehezen jutottunk oda, a villamos után metró, majd busz következett, én meg végig azért imádkoztam, hogy a váza túlélje a tömegközlekedés megpróbáltatásait.

Már a megérkezésünk is kínos volt. Nem ismertünk senkit, sokáig álltunk a szálloda kapuja előtt. Bentről nevetés és dallamfoszlányok hallatszottak. Csak ácsorogtunk, és nem mertünk bemenni. Aztán megpillantottam Kata egyik régi barátnőjét, akit még az általánosból ismertem, meg akartam szólítani, de mintha nem vett volna észre. Végül összeszedtük magunkat, és az ajtó felé vettük az irányt.

A bejáratnál egy pincér álldogált. Mikor meglátott minket, rögtön kijelentette, ma sajnos zártkörű rendezvényt tartunk, idegeneknek tilos a bemenet. Mikor mutattam a meghívót, sokáig nézte, forgatta a papírt, aztán a ruhatár felé irányított minket. A fogasokon ezüstróka és perzsabundák lógtak sűrű, tömött sorokban. Az aranyozott tükrök kíméletlenül leleplezték kopottságunkat, amikor a fényárban úszó nagyterembe léptünk. A szikrázó ékszerek ragyogásában szinte megsemmisültünk. Itt sem láttunk ismerőst. Egy középkorú, vastagon sminkelt hölgy sokáig nézett bennünket, aztán odasúgta a mellette álló úrnak: úristen ezeket meg honnan húzták elő?

Ekkor egy ismerős arc bukkant fel. Vakító szemek, csibészes mosoly... Roland. A lányok körülállták, ő pedig elégedetten mosolygott. Az egyik lánynak a kezét fogdosta, a másiknak a derekát ölegette, és közben jó hangosan sikamlós vicceket mesélt. A menyasszony nem volt sehol. Közben felbukkant az örömapa is, a násznép szinte megrohanta a testes alakot. Mi van veletek Pistikém? Hát eljött a nagy nap! Mi idén Mauritiusra megyünk, Nem Yorkba inkább nyáron...

A híres színész egy nála jóval fiatalabb lány társaságában érkezett. Azt suttogták, a felesége még vele egykorú volt, az élettársa már fiatalabb, mostanában inkább már huszonéveseket szédít. Kirívó fesztelenséggel járt-kelt, öblös hangja, durva nevetése elől nem volt menekvés. Ráadásul már alaposan megismerkedett a bár üvegeivel, így mikor az ifjú párt köszöntötte, már igencsak lassan forgott a nyelve. Valami házasság szentségéről beszélt, meg arról, hogy mennyire boldog, hogy az ő gyermekei ilyen szépen egymásra találtak és reméli, ez a csodálatos kislány már a nászéjszakán boldoggá teszi az ő kis Rolandkáját... Ekkor avatkozott be az örömanya, aki szintén mondott pár szót. A leszerepelt színészt igyekeztek kissé háttérbe szorítani, bár úgy tűnt, Roland barátaink igencsak tetszett a köszöntője. Én azonban ekkor már alig figyeltem oda, csak Katát néztem, aki diadalittas mosollyal hallgatta a gratulációkat. Még mindig úgy tűnt, hogy nem vett észre minket. Az örömapa eközben a házi készítésű szilva- és barackpálinkáját tukmálta a vendégekre, és hosszasan sorolta az asztalon sorakozó pezsgők és borok neveit. Mintha az étel csak másodlagos lett volna, pedig az asztalok csak úgy roskadoztak a különféle levesektől, húsoktól. Volt háromféle leves, ötféle előétel, számtalan saláta. Én aszatszilvás pulykamellet, töltött padlizsánt és csirkesalátát ettem. A svédasztalnál nem volt nagy tömeg, a bárban viszont egymás sarkát taposták az emberek. Az esküvői torta egy sarokban állt. Közben megtudtam, hogy van csokis-narancsos, tiramisus, trüffel, marcipános-szilvás és túrós-citromos szintje is. A terítékek mellett apró ajándékokat rejtettek el, mi anyával zománcozott brossokat kaptunk.

Étkezés után szétszéledt a tömeg. A zenekar külföldi popszámokat (I will always love you, My heart will go on) és musicalslágereket játszott, de csak néhányan táncoltak. Egy-két gyerek ugrándozott még a terem közepén. Ekkor próbáltam beszélni Katával, de éppen egy nagyobb lánycsoport közepén mutogatta a hatalmas gyémánt kísérgyűrűjét. Nem nézett felém, pedig az üres teremben már észrevehetett. Az egyik bejárati ajtó mögül kártyalapok csapkodása, és az örömapa érces hangja hallaszott: engem aztán nem versz át Ferikém! A biliárdszoba is üzemelt, Roland barátai magabiztosan küldték a golyókat a helyükre. A pince-szinten pedig egy nagy uszodát láttam. Kék, zöld, piros fények pásztázták a vizet. Roland az egyik kezében pezsgőspoharat tartott, a másik kezével egy tizenéves lány fenekét fogdosta... Üvöltött az elektronikus zene. Gyorsan kiosontam, és csak reménykedtem, hogy nem vettek észre. A nagyteremben már alig volt valaki. Néhány kisgyerek rohángászott az asztalok körül. Egy szőke kislány éppen akkor húzta le a terítőt arról az asztról, amelyen a nászajándékok álltak. A vázák és étkészletek darabjai hangos csörrenéssel csapódtak a földre. Néhány pillangós porcelándarabkát is láttam...

Anyát a ruhatárban találtam meg. Ott állt kabátban, kalapban, útra készen. Menjünk – mondta. De Kata, Roland... – hebegtem. Menjünk...

Kint egy halk jó éjszakávalt elköszöntünk a cigarettázó vendégektől. Senkit sem ismerünk közülük.

A taxis nemsokára megjelent. Némán suhantunk át a városon. Nem néztem anyára, mikor fizetett...

Ahogy arra sem voltam kíváncsi, anya mit mondott Lívia néninek.

Kata az esküvő után nem jelentkezett. Az eseményen egy híres fotós fényképezett, de mi nem kaptunk a képekből.

Néha rákerestem a nevére a közösségi oldalon. Balázs, Lívia néni és az én képem helyett már az eljegyzési gyűrűje (10 kép), az esküvői szertartás (81 kép) és az új kis autójuk (24 kép) volt látható. Továbbá volt egy bulizós képsorozat (party time, hirdette a felirat) és egy nászutas képgyűjtemény. (Kata fehér homokban fekszik. Kata a pálmafa előtt, Kata koktélt szürcsöl, Kata a türkizkék tengerben áll és mosolyog.) Miközben Lívia néni sírján már elkorhadt a

fakereszt, a gyomok pedig végleg átvették volna az uralmat, ha anyával nem ültetünk egy-két apró virágot. Sokáig jártunk ki kettesben, aztán már egyedül mentem...

Közben a híres színészt letartóztatták. Egyik barátnője túl fiatal volt... na, és az adóhatóságnak is tartozott pár milliócskával... Jó nagy botrány volt, napokig csak róla írtak a bulvárlapok.

Kata eltűnt. Sokáig nem néztem fel a közösségi oldalra, és mikor beírtam a férjezett nevét, nem adott ki találatot. A lánykori nevén sem találtam meg. Az interneten csak egy régi tanulmányi verseny és a Rolanddal kötött házassága kapcsán fordult elő a neve. Nem értettem, mi történt...

Egyszer éppen randevúra siettem a belvárosban. Szép akartam lenni mindenáron, ezért a szemüvegemet a táskámban hagytam. Így viszont egy váratlan lendülettel felborítottam egy szőke nőt, akin magas sarkú, cicanadrág és mélyen kivágott felsőrész volt. Hülye p...! – visította. Nem látsz a szemedtől? Ekkor vettem elő a szemüveget. Egy férfi állt nekem háttal. Sortot és márkás pólót viselt. Lebarnult karja ismerősnek tűnt. Aztán egy pillanatra felém fordult. Azok a kék szemek és az a gúnyos mosoly... Igen, ő volt az...

Meggyorsítottam a lépteimet...

Naxi képirás